

REMOR I RIALLES

Em costa de creure però em sembla sentir veuetes i rialles de nens enmig la meva remor. Fa tant de temps que no passava!

Acosteu-vos i escolteu-me. Sóc inquiet de mena perquè la meva naturalesa no em deixa parar mai. Estic fet d'aigua i el meu destí és córrer un únic i sinuós camí fins arribar al mar.

No, això no és una endevinalla, sinó l' inici d'una història que us vull explicar de tan content que estic de veure-us jugar a la meva vora. Feia tants anys, que potser em posaré a plorar d'alegria. No patiu per les meves abundants llàgrimes, elles ajuden a fer-me més bonic i generós.

Abans de començar m'agradaria saber el vostre nom. Perquè, que us sembla si aquest relat el dediquem particularment a la més petitona?...

- Com que ells encara no saben parlar, te'ls diré jo que sóc la gran. Em dic Núria, aquest de la manteta és el meu cosí, el Linus i la petita, la meva germaneta, la Marta. Està molt bé que sigui la seva història , nosaltres també tenim la nostra.

Comencem doncs. Vaig néixer fa molt i molt de temps prop d'un poblet que es diu Santa Coloma de Queralt, però no us penseu pas que sigui vell, perquè em renovo amb aigua clara i fresca, cada dia que passa. Seguint el meu llit des de sempre vaig regar les mateixes terres, passant pels poblets acompanyant la seva gent, els nens i les nenes que com vosaltres hi jugàveu o us hi banyàveu. Segur que els vostres avis us ho explicaran.

Després de Santa Coloma, un dels llocs on m'ha agradat més passar és per Santes Creus, amb el seu preciós monestir, els claustres i l'església. A Vila-rodona sempre em deixen bocabadat els majestuosos ceps i estic molt satisfet de rebre les aigües que han apagat la seva set.

El meu recorregut continuava després fins al Catllar d'on tinc records molt especials i dos punts de referència: un impressionant castell que s'alça en un turó abrigant el poble i una misteriosa agulla de pedra que sempre ha estat la meva debilitat. No podia deixar de mirar-la mentre passava. També hi havia molt a prop de la meva llera un safareig molt gran on se sentien totes les grandeses i les misèries dels fills de la vila.

Bé nens, ja és hora que us digui el meu nom. Em dic Gaià i sóc el vostre riu. A la tardor, quan creixia sense fre, provocava les "gaienades". Al Catllar, m'encantava quan em venien a veure els nens i les nenes a la Costa amb les

seves botes d'aigua i els paraigües. Alguna vegada havia arribat fins a la carretera, semblava tan gran i important com l'Ebre!

Els records més bonics del meu pas per aquest poble són el bany i els jocs amb els nens, compartir la seva alegria, veure com s'anaven fent grans, valents i la fascinació que sentien davant dels seus grans descobriments.

Passat el Catllar venien la Riera, Altafulla, el castell de Tamarit i entre ells el meu destí estimat, el mar. Barrejar-me amb les seves aigües volia dir lliurar-me a una altre aventura, si és possible, encara més apassionant. L'esperit viatger podia portar-me a qualsevol poble o ciutat de la Mediterrània, passejar-me pels canals de Venècia, acaronar les roques del far d'Alexandria,...

Aquesta va ser durant molt de temps la meva estimada vida, però un dia que baixava content com sempre, abans d'arribar al Catllar em vaig trobar un gran obstacle, havia aparegut una muntanya del no rés i no podia passar.

Estava molt afligit i pensava que mai més tornaria a veure el meu vell amic, el mar. A vegades, em xuclava un gran tub, em sentia transportat per un camí llarg i fosc fins arribar a un gran laberint on acabava desorientat i marejat fins adormir-me fart d'avorriment i tristesa.

Poc a poc vaig anar acceptant aquest canvi inesperat i per mi incompreensible en la meva història, procurant gaudir de les coses bones que encara em quedaven. Però no estava resignat i conservava una flameta d'esperança que ni jo mateix sé com s'alimentava. Una de les coses bones que té la vida i que ens dona força, és saber que aquesta llum pot revifar-se, encara que romanguí per molt de temps apagada.

Tenia raó, les coses podien millorar per mi i les meves terres . Hi havia una colla de nois dels pobles de la meva riba que sempre em venien a veure i volien ajudar-me a trobar un nou camí per traspasar la muntanya i re emprendre el vell trajecte fins al mar. Ha costat molt, una feina llarga i plena de contrarietats però finalment el nostre bell somni s'ha fet realitat i vosaltres els meus amics més estimats torneu a ser aquí a la meva vora.

Bé, ara que les aigües han tornat a la seva llera, m'heu de fer un encàrrec. Doneu-los al Joan i als seus amics les gràcies per salvar-me. Ells quan eren petits no van poder jugar mai amb mi, vosaltres si que ho podreu fer quan vulgueu. Aquí em trobareu, espero que per sempre.